

Expunere de motive

Anul acesta, la data de 2 iunie, se împlinesc 200 de ani de la nașterea lui Ion C. Brătianu (2 iunie 1821 – 16 mai 1891), personalitate fundamentală a procesului de modernizare și emancipare națională pe care România l-a parcurs în secolul al - XIX – lea. Fiu al stolnicului Constantin (Dincă) Brătianu, Ion C.Brătianu se va implica încă din tinerețe în viața politică, alături de frații săi Teodor și Dimitrie, fiind unul dintre tinerii români care s-au întors de la studiile absolvite la Paris pentru a propaga în Țările Române ideile liberale și naționale care prindeau contur la acea dată în întreaga Europă. După Revoluția de la 1848 care va fi înăbușită prin intervenția marilor puteri, în anul 1857 se întoarce acasă din exil unde, alături de liderii curentului național și unionist, se implică în Divanul Ad – Hoc și Adunarea Electivă de la București, jucând un rol deosebit în mobilizarea atât a facțiunilor liberale de la acea dată cât și a cetățenilor din București și împrejurimi în vederea obținerii dublei alegeri ca domn a lui Alexandru Ioan Cuza la 24 Ianuarie 1859.

În anul 1866, după abdicarea lui Alexandru Ioan Cuza, Ion C. Brătianu, având recomandarea împăratului Franței, Napoleon al – III – lea, călătorește în Germania unde reușește să obțină acordul Casei de Hohenzollern – Sigmaringen și a regelui Prusiei, Wilhelm I, pentru propunerea făcută tânărului principe Carol de Hohenzollern, drept domn al României. Ion C. Brătianu îl aduce, în secret, în România pe viitorul rege Carol I, călătorie însoțită de peripeții, dat fiind faptul că Prusia și Austria se aflau în război, lucru care a determinat camuflarea principelui german în simplu însoțitor al lui Brătianu, trecând frontiera cu un pașaport fals elvețian.

Despre succesul aducerii drept domnitor al României a principelui Carol de Hohenzollern, istoria consemnează faptul că pentru reușita acestei adevărate aventuri geopolitice, Brătianu și-a vândut o moșie și a lăsat acasă o familie cu numeroase dificultăți. Însă, acesta era stilul temerar, demn și însuflețit de cel mai înalt patriotism al unui om care a înțeles de la bun început sensul destinului său de a clădi o Țară liberă și respectată.

Ion C. Brătianu a reprezentat epoca sa prin demnitatea tipică românilor coborâtori din vechii moșneni, prin viața de familie exemplară dublată de o modestie materială care îi uimea în numeroase rânduri pe C.A.Rosetti, Mihail Kogălniceanu ori Dimitrie A.Sturdza care

vedeau în el modelul omului de stat îmbrăcat în cele mai înalte virtuți ale spiritului, deși extrem de simplu în aparența sa.

Ion C. Brătianu a avut nu doar un patriotism românesc ardent și un spirit de sacrificiu specific marilor conștiințe ale umanității, ci a îmbrăcat prin fapte și cuvinte ipostaza viziunii transitorice asupra propriului destin care devine parte fundamentală din destinul națiunii, lăsând a fi judecat de posteritate și dedicându-se deplin moștenirii pe care o lasă în urma sa, lucru dovedit și de descrierea pe care i-o face fiica sa, Sabina Brătianu – Cantacuzino: “Omul acela nu avea alt scop în viața lui decât a-și servi țara; își fixase o țintă din cea mai fragedă tinerețe, țintă înaltă și ideală, la a cărei realizare totală nu a ajuns dînsul, dar i-a pregătit tărâmul, și pentru care nu și-a cruțat nici viața, nici familia, nici averea.”

Familia Brătianu este un simbol al ceea ce înseamnă renașterea națională modernă a României. Ion C. Brătianu și soția sa, Pia Brătianu (născută Pleșoianu), au avut 8 copii pe care i-au educat într-un spirit marcat de credință în Dumnezeu și iubire pentru țară și neamul românesc: Florica (moare la doar 3 ani, moșia familiei de lângă Ștefănești, Argeș, preluând numele său), Sabina, Maria, Tatiana, Pia, Ion (marele Ionel Brătianu, prim – ministru al României la Marea Unire de la 1918), Vintilă (prim – ministru al României, la rândul său) și Constantin, zis și Dinu Brătianu, ultimul lider al PNL-ului înainte de instaurarea regimului totalitar comunist, martir în închisoarea de la Sighetul Marmăției la 1950.

Devenit, începând cu anul 1875, cel dintâi președinte al Partidului Național Liberal, Ion C. Brătianu va conduce guvernul României de la 24 iulie 1876 până la 20 martie 1888, cu excepția perioadei 10 aprilie – 8 iunie 1881 când a predat conducerea Consiliului de Miniștri fratelui său, Dimitrie Brătianu, care a prezidat ceremonia de încoronare a Regelui Carol I la data de 10 mai 1881.

Marea guvernare liberală sub conducerea lui Ion C. Brătianu este legată de niște momente de căpătâi pentru Istoria României: declararea Independenței de Stat a României, la data de 10 mai 1877, la o zi după răspunsul ministrului de externe Mihail Kogălniceanu în Adunarea Deputaților, la interpelarea deputatului Nicolae Fleva, privind situația României care semnase un tratat anti-otoman cu Rusia, Războiul de Independență cu Imperiul Otoman de la 1877 – 1878 și recunoașterea internațională a Independenței la tratatul de Pace de la Berlin din 1878.

În ciuda faptului că sacrificiul de sânge al ostașilor români în fața armatei otomane a fost unul foarte însemnat, iar capitularea redutabilei armate a lui Osman Pașa cantonate la Plevna se datorează tinerei armate române comandate curajos de domnitorul Carol I, încheierea războiului aduce o trădare a Rusiei care, nu doar că nu își respectă angajamentele luate în fața României, ci chiar amenință cu ocupație militară și dezarmare.

Carol I și Ion C. Brătianu nu s-au lăsat intimidați și au contracarat tentativa rusească de ocupare a României, memorabile rămânând pledoariile lui Ion C. Brătianu de la Congresul de Pace de la Berlin unde s-a opus cu fermitate arbitrariului și a obținut recunoașterea Independenței României. Înfruntând atât Rusia, care în anii următori nu se va da înapoi nici chiar de la a pune la cale tentative de asasinat la adresa lui Brătianu, cât și Germania interesată exclusiv de statutul său de mare putere emergentă, liberalul român avea să devină una dintre figurile politice europene însemnate și respectate, neuitată fiind opoziția sa fermă în fața cedării sudului Basarabiei către Rusia, când avea să exclame: “eu nu vând suflete de români.”

După 1880 România cunoaște o dezvoltare economică, industrială, socială fără precedent, o adevărată operă a marilor mișcări modernizatoare și de așezare a României, țară care între timp căpătase și ieșire la Marea Neagră prin eliberarea Dobrogei, pe traseul evoluției ascendente din punct de vedere cultural, civilizațional și material pe care România a cunoscut-o până la impunerea brutală a regimului comunist de către sovietici.

Obținerea Independenței este încununată de declararea Regatului la 10 Mai 1881, fapt care a atras după sine creșterea prestigiului național al României.

Guvernarea național – liberală a lui Ion C. Brătianu rămâne cel mai amplu program de dezvoltare pe care l-a cunoscut țara noastră: la 1880 este înființată Banca Națională, vehicul al suveranității naționale, dar și un instrument de susținere a proiectului Reîntregirii și al finanțării mișcării românești din Transilvania aflată sub stăpânire austro – ungară, tot la 1880 sunt răscumpărate căile ferate și se încep marile proiecte de infrastructură națională, se fac noi reforme în domeniile agrar și electoral, și nu în ultimul rând, la 1885, este declarată autocefalia Bisericii Ortodoxe Române. Nu în ultimul rând, guvernul Brătianu este responsabil pentru legea privind încurajarea industriei naționale de la 1887 care nu doar că pune bazele unui solid capital economic românesc și reprezintă prima industrializare a României, centrată pe întreprinzătorul român și complementaritatea dintre capitalul autohton și cel străin, ci este momentul în care România pășește hotărât pe harta pionierilor mondiali în

materia industriei de extracție și prelucrare a țițeiului și a hidrocarburilor. Guvernul Ion C.Brătianu oferă României libertate, demnitate națională și competitivitate economică!

Despre Ion C. Brătianu care spunea că “Viața nu este bună decât a o jertfi pentru țară”, iar “Sufletul României nu se poate manifesta decât în unitate națională”, nu putem încheia decât printr-un citat în care dă măsura sa de vizionar politic și ctitor de țară: “Voim ca românul să se restabilizeze în înșiși ochii săi ca om și să se întroneze în toate drepturile sale, ca să poată trăi după legile naturei sale, dezvoltându-se, perfecționându-se și împlinindu-și misiunea sa în societate, cu toată gloria și virtutea de care este capabil. Voim să aibă o patrie, unde toți să aibă aceleași drepturi și aceleași datorii și o parte întreagă și deopotrivă la viața națională, -o familie, de vor merita-o prin iubire și moralitatea lor, - o proprietate, de vor voi să muncească. Voim ca fiecare să fie stăpân pe roadele muncii sale, fără a putea să-i ia un pai măcar trântorii omenirii.”

Drept urmare, în memoria marelui patriot român Ion C. Brătianu (1821 – 1891), considerat artizanul aducerii în fruntea țării a viitoarei Dinastii Române, în anul 1866, cu merite incontestabile în cele mai importante schimbări democratice ale națiunii noastre în secolul al – XIX – lea, precum declararea și cucerirea Independenței de Stat la 1877 – 1878, cel care în fruntea elitelor țării a luat parte la evenimentele care au făcut dintr-o țară mică de la gurile Dunării un regat puternic și prețuit în lume, vă propun declararea sa ca ”Erou al Națiunii Române.”

Inițiator,

Deputat PNL

Gheorghe Andrei Daniel